ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

— Δὲν τὶς ἐτελειώσατε λοιπὸν ἀκόμη αὐτὲς τὶς τρομερὲς ἱστορίες σας περὶ ὑπνωτισμοῦ καὶ αὐθυποβολῆς ;... ρώτησεν μ' ἕνα νευρικὸ γέλιο ἡ ὡραία κόμησσα Λάουρα ντέ Ρομπερτέ, τοὺς προσκεκλημένους της. Ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ στὸ κομψὸ σαλονάκι της ὁ δόκτωρ Λανσελό, ὁ δημοσιογράφος Λιβρύ, ὁ σοφὸς Ντορὲ καὶ ὁ πλοίαρχος Ἀλὲν καὶ συζητούσανε, μετὰ τὸ δεῖπνο, γιὰ διάφορα φαινόμενα ὑπνωτισμοῦ καὶ αὐθυποβολῆς.

Στὰ κάπως πειραχτικὰ λόγια τῆς κομήσσης, οἱ τέσσερες ἄνδρες σταμάτησαν ἀμέσως τὴν ὁμιλία τους γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσουν περισσότερο.

Ἦταν ὅλοι τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζὺ της κ' ἐπειδὴ ἡ ὡραία κόμησσα ἤξερε τὸ αἴσθημά τους αὐτό, ἐφερνότανε καὶ στοὺς τέσσερες μὲ καλωσύνη καὶ ἀγάπη, χωρὶς νὰ δείχνη τὴν προτίμησί της σὲ κανένα.

Ὁ γέρος σοφὸς Ντορὲ ἐστριφογύριζε ἀδιάκοπα τὰ μικρὰ μάτια του πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα τζάμια τῶν γυαλιῶν του καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴ χάνη τὴν πιὸ παραμικρὴ κίνησι τοῦ χαριτωμένου καὶ φειδωτοῦ κορμιοῦ τῆς κομήσσης, ἐνῶ ὁ δημοσιογράφος Λιβρὺ καὶ ὁ παχύσαρκος πλοίαρχος Ἀλὲν θαυμάζανε σιωπηλὰ τὰ πλούσια καὶ σγουρὰ μαλλιὰ της, τ' ἀμυγδαλωτὰ μάτια καὶ τὸ γλυκύτατο πρόσωπό της, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πρόσωπο ἀρχαίας θεᾶς. Μονάχα ὁ δόκτωρ Λανσελὸ τὴν ἔβλεπε αὐτὸ τὸ βράδυ μὲ κάποια μυστικὴ περιέργεια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξιχνιάση τὴν ψυχικὴ κατάστασί της. Εἶχε νὰ δῆ τὴν κόμησσα τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες καὶ τώρα ποὺ τὴν ξανάβλεπε θυμότανε πιὸ ζωηρὰ τὸν δυστυχισμένο φίλο του ποιητὴ Ζοὲ Φερνόλ, ποὺ εἶχε αὐτοκτονήση πρὸ δύο μηνῶν... Ἡ ἐφημερίδες εἶχαν γράψει τότε ὅτι ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἦταν νευρασθενικὸς καὶ ὅτι αὐτοκτόνησε ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας του αὐτῆς, μὰ ὁ δόκτωρ Λανσελό, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ ἐγκάρδιος φίλος τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ παιδιοῦ, ἤξερε, μονάχα αὐτός, τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας του...

Ὁ Ζοὲ Φερνὸλ ἀγαποῦσε παράφορα τὴν ὡραία κόμησσα ντέ Ρομπερτέ. Εἶχε ψυχὴ πολὺ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη ὁ νεαρὸς ποιητὴς καὶ ἡ κόμησσα τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτή, μὲ τὸ δικό της ὅμως τρόπο. Συνηθισμένη ἀπὸ τὰ νεανικὰ της χρόνια νὰ βλέπη τοὺς ἄνδρες νὰ τὴν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὴν ὑπακούουν τυφλά, φερνότανε στὸν ἀγαπημένο της μὲ τρόπους ὑπερήφανους ποὺ τσάκιζαν τὴν ποιητικὴ του καρδιά.

Ἐκεῖνος ἦταν μελαγχολικός, ἐκείνη ὑπεροπτική... Ἐκεῖνος ἦταν ζηλότυπος, ἐκείνη φιλάρεσκη... Κ' ἔτσι, σὲ μιὰ κρίσι ἀπελπισίας ὁ Ζοὲ αὐτοκτόνησε.

Ὁ δόκτωρ Λανσελὸ ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἤξερε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ φίλου του καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ὁ μόνος ποὺ κατάλοβε γιατὶ ἡ κόμησσα θέλησε νὰ διακοπῆ ἡ συζήτησις γιὰ τὰ διάφορα πνευματιστικὰ φαινόμενα ποὺ φέρνουν σ' ἐπικοινωνία τοὺς ζωντανοὺς μὲ τοὺς πεθαμένους, καὶ ἦταν ἕτοιμος, ἀπὸ εὐγένεια καὶ καλωσύνη ν' ἀλλάξη πρῶτος αὐτὸς θέμα ὁμιλίας, ὅταν ἔξαφνα ἀντήχησε ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου Ἀλέν :

— Φοβόσαστε μήπως τὰ φαντάσματα κόμησσα ;

Ἡ κόμησσα ἐκάρφωσε τὰ γεμᾶτα ἀπὸ κάποιον ἐξαφνικὸ τρόμο μάτια της στὸ παχύσαρκο πρόσωπο τοῦ πλοιάρχου κ' ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή. Τὰ βλέφαρά της ἔκλεισαν ἀπότομα, ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος της κ' ἔπεσε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λανσελό, ποὺ πρόφθασε νὰ τρέξη κοντά της.

Ξαφνιασμένοι καὶ σαστισμένοι οἱ προσκαλεσμένοι της τὴν μεταφέρανε στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ἐξάπλωσαν στὸ κρεββάτι της, ὅπου ὁ Λανσελὸ τῆς ἔδωσε νὰ μυριστῆ αἰθέρα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ κόμησσα ἄνοιξε πάλι τὰ ὡραῖα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, στὰ ὁποῖα ἦταν χαραγμένη βαθειὰ μιὰ ἀόριστη λύπη καὶ ψιθύρισε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλοι μου, γιὰ τὴν ἀδυναμία μου... Μὰ δὲν ξέρετε τὶ φοβερὴ ἀγωνία νοιώθω κάθε νύχτα, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες...

Ὁ πλοίαρχος Ἀλέν, χωρὶς νὰ τὸ θέλη βέβαια, μοῦ ἔκανε πολὺ κακὸ ἀπόψε μὲ τὰ λόγια ποὺ εἶπε...

Ὁ παχύσαρκος Ἀλέν, καταλυπημένος γιὰ τὴν ἀδεξιότητά του, τῆς ἐζήτησε συγγνώμην μ' ἕνα σωρὸ δικαιολογίες, ἐνῶ ὁ δόκτωρ Λανσελό, ποὺ στὸ μυαλὸ του πέρασε σὰν ἀστραπὴ μια βιαστικὴ σκέψι, τὴν ρώτησε :

— Εἴπατε, κόμησσα, πὼς νοιώθετε κάποια ἀγωνία κάθε νύχτα ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ;

Ἡ κόμησσα τοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα ἱκετευτικό :

— Ναί, γιατρὲ μου, τοῦ εἶπε θλιβερά, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες... Ἀπὸ τότε ποὺ σκοτώθηκε ὁ Ζοέ...

— Ὁ Ζοέ Φερνόλ, φώνασαν μαζὺ ἔκπληκτοι ὁ δημοσιογράφος Λιβρὺ καὶ ὁ σοφὸς Ντορέ.

— Ναί, ὁ Ζοέ Φερνόλ, ἀποκρίθηκε ἡ κόμησσα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε κάπως, ὁ καλὸς φίλος ὅλων μας, ποὺ τὸν ἐχάσαμε τόσο ξαφνικά... Ὁ Ζοέ Φερνὸλ πού...

Στάθηκε ἔξαφνα διστακτικὴ καὶ ὕστερα συνέχισε παρακλητικά :

— Ἀλλά, φίλοι μου, εἶμαι ἐξαντλημένη καὶ μιὰ μικρὴ ἀνάπαυσι θὰ μοῦ ἔκανε καλό... Συγχωρῆστε μιὰ δυστυχισμένη... Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ ἀπόψε ν' ἀπολαύσω τὴ συντροφιά σας... τὰ βλέφαρά μου κλείνουν... Σεῖς, γιατρέ, μείνετε μόνο κοντά μου, μπορεῖ νὰ σᾶς χρειαστῶ...

Ὁ Λιβρύ, ὁ Ντορὲ καὶ ὁ Ἀλέν, ἀφοῦ τὴν καληνυχτίσανε καὶ τῆς εὐχήθηκαν περαστικά, ἔφυγαν διακριτικὰ ἀπὸ τὸ μέγαρο, ἐνῶ ὁ Λανσελὸ ἔμεινε μόνος πλάϊ στὸ προσκέφαλο τῆς κομήσσης, ἡ ὁποία τοῦ ψιθύρισε :

— Καλὲ μου φίλε, θέλησα νὰ μείνουμε μόνοι, γιατὶ μοναχὰ σὲ σᾶς θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσω τὴ φοβερὴ ἁμαρτία ποὺ μὲ βαρύνει... Ὁ Ζοὲ πέθανε ἐξ αἰτίας μου !.. Αὐτὸ ἴσως νὰ τὸ ξέρετε σεῖς, γιατὶ ἦταν ὁ πιὸ καλὸς σας φίλος καὶ δὲν σᾶς ἔκρυβε τίποτα...

Τὰ μάτια τοῦ Λανσελὸ λάμψανε ἀπὸ λύπη καὶ εἶπε ζωηρά, θωπεύοντας τὰ σγουρὰ μαλλιὰ τῆς κομήσσης.

— Τὸ ξέρω κόμησσα. Ἀλλὰ δὲν βλέπω γιατὶ νὰ σᾶς βαρύνη μιὰ ἁμαρτία ποὺ ἐκάνατε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε... Ὁ κακόμοιρος ὁ Ζοὲ σκοτώθηκε γιατὶ τὸ μυαλὸ του ἦταν παιδικὸ ἀκόμη καὶ νόμιζε πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾶτε.

— Ναί, γιατρέ, αὐτὴ εἶνε ἡ πικρὴ ἀλήθεια... Ἀλλὰ αἰσθάνομαι σήμερα τὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς διηγηθῶ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξέρετε καὶ ποὺ θὰ σᾶς ἐξηγήσουν γιατὶ ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Ζοὲ δὲν βρίσκω ἡσυχία τὶς νύχτες...

— Σᾶς ἀκούω, κόμησσα, μιλῆστε ἐλεύθερα... Ἕνας γιατρὸς εἶνε ὁ πιὸ καλὸς ἐξομολογητής.

Ἡ ὡραία κόμησσα, χλωμὴ κάπως ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ τῆς ἐβασάνιζε τὴ μνήμη, ἄρχισε τότε τὴν ἐξομολόγησί της μὲ φωνὴ στὴν ὁποία κυριαρχοῦσε κάποια πικρία :

— Ὁ Ζοέ Φερνὸλ μ' ἀγαποῦσε ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Τὸν ἀγαποῦσα κ' ἐγὼ πολὺ μὰ ὄχι μὲ τὸν τρόπο ποὺ ποθοῦσε τὸ ἄτυχο αὐτὸ παιδί... Ἦταν πολὺ ζηλιάρης, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν πολὺ φιλάρεσκη... Ἤθελε νὰ μὴ ζῶ παρὰ γι' αὐτὸν μονάχα, ἐνῶ ἐγὼ ζοῦσα γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ μ' ἐθαύμαζαν... Μοῦ ἄρεσε πάντα νὰ εἶμαι ἐξαιρετικὰ ὥμορφη καὶ νὰ τραβάω ὅλων τὰ βλέμματα. Αὐτὸ τὸν ἐδαιμόνιζε καὶ τὸν ἔκανε νὰ χύνη πικρὰ δάκρυα...

...Δὲν θέλω νὰ σᾶς κρύψω, καλέ μου φίλε, πὼς εἶχα μιὰ

Τοῦ εἶπα μὲ ψυχρότητα κι' ἀδιαφορία...

κακοῦργα ἀδυναμία : ἤθελα νὰ τὸν κάνω συχνὰ νὰ ζηλεύη, μόνο γιὰ νὰ βρίσκω εὐκαιρία νὰ τοῦ σφογγίζω τὰ δάκρυά του καὶ νὰ γεμίζω μὲ φιλιὰ τὸ λυπημένο πρόσωπό του...

...Μιὰ μέρα λοιπόν, ἀπὸ καπρίτσιο καθαρὸ καὶ γιὰ νὰ δῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὰ ὡραῖα μάτια του νὰ κλαίνε, τοῦ εἶπα μὲ ψυχρότητα καὶ μὲ ἀδιαφορία δῆθεν, ἐνῶ γυρίζαμε ἀπὸ τὸν περίπατο κ' εἴχαμε βγῆ στὴ σέρα :

— Σὲ κάνω δυστυχισμένο, Ζοέ... Μὰ καὶ μένα ἡ ζήλεια σου μὲ κουράζει. Ἄς πάψουμε λοιπὸν νὰ κάνουμε κακὸ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ ἂς κλείσουμε τὸ βιβλίο τῆς ὀδυνηρῆς ἀγάπης μας.

Περίμενα τότε νὰ τὸν δῶ νὰ ἔρχεται κοντά μου, ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορές, μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια.

Μὰ πρᾶγμα παράδοξο : Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἔγιναν σκληρὰ αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ρώτησε ἀπότομα :

— Μὲ διώχνεις, Λάουρα ;

— Ὄχι, τοῦ εἶπα, δὲν σὲ διώχνω, ἀφοῦ θὰ μείνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι...

— Μὲ διώχνεις ; ξαναρώτησε μὲ ὕφος ἄγριο.

Θυμωμένη κάπως τοῦ φώναξα :

— Οὔφ ! Μὴ μὲ στενοχωρεῖς ! Πάρτο ὅπως θέλεις !...

Μὲ κύτταξε τότε ἄγρια κ' ἔφυγε χωρὶς τίποτα νὰ πῆ. Ἄρχισα τότε νὰ μετανοῶ γιὰ τὴν σκληρότητά μου καὶ θέλησα νὰ τρέξω καὶ νὰ τὸν φωνάξω...

...Μὰ ἡ ὑπερηφάνειά μου μὲ κράτησε καὶ εἶπα μέσα μου χαμογελῶντας :

— Μπᾶ ! Θὰ ξανάρθη μόνος του.

...Πόσο θὰ μὲ κατηγορήσετε τώρα γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ αὐτὴ συμπεριφορά μου, καλὲ μου φίλε Λανσελό... Σᾶς ὁρκίζομαι ὅμως πὼς δὲν ὑποπτευόμουν ὅτι τὸ πρᾶγμα θἄφτανε ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφτασε !...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξαναεῖδα τὸν Ζοέ, παρὰ τὴν παραμονὴ τῆς τραγικῆς αὐτοκτονίας του.

Στὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἐμεσολάβησε, εἶχα τὴν ἀπαίτησι νὰ ξανάρθη μόνος του κοντά μου, χωρὶς νὰ τὸν καλέσω ἐγώ... Ἀλλὰ δὲν ξαναῆρθε !...

Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τῆς μοιραίας ἡμέρας, οἱ φίλοι μου Ὄτζ μὲ προσκάλεσαν σὲ μιὰ ἑσπερίδα ποὺ θὰ ἔδιναν στὸ μέγαρό τους τὸ βράδυ. Ἐπῆγα. Καὶ φανταστῆτε τὴν κρυφὴ χαρά μου ὅταν ἀνάμεσα στοὺς προσκεκλημένους τοῦ Ὄτζ εἶδα καὶ τὸν Ζοέ !

Ὁ μοναδικὸς μου πόθος ἦταν τότε νὰ συμφιλιωθῶ μὲ κάθε τρόπο μαζύ του, γιατὶ ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ χλωμάδα του μὲ τρόμαξαν καὶ μοῦ ράγισαν τὴν καρδιά. Τὸ φτωχὸ παιδὶ φαινόταν σὰν νὰ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ μεγάλη ἀρρώστεια.

Μὰ ὅσο κι' ἂν προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ θυμηθῆ τὴν παληά μας ἀγάπη, ἐστάθηκε ἀδύνατο—ἀλλοίμονο—νὰ διώξω ἀπὸ τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπό του τὴ θανάσιμη ψυχρότητα ποὺ τὸ σκέπαζε. Στὰ τρυφερά μου λόγια ἀπαντοῦσε μὲ ψυχρὰ μονοσύλλαβα καὶ μὲ ἀπέφευγε ὅσο μποροῦσε...

...Μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ φίλος μας,ὁ σοφὸς Ντορέ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, ἄνοιξε μιὰ πνευματιστικὴ συζήτησι, ὅπως ἀπόψε. Ὅλοι καὶ ὅλες εἴχαμε καθήσει ὁλόγυρά του καὶ τὸν ἀκούγαμε μ' ἐνδιαφέρον. Ὁ Ζοὲ καθότανε ἀντικρὺ μου καὶ ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ σοφοῦ μὲ μάτια μισόκλειστα, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀποφύγη τὸ βλέμμα μου, ποὺ τὸ εἶχα ἀδιάκοπα καρφωμένο ἐπάνω του παρακλητικά. Ὅταν ὁ σοφὸς ἄρχισε νὰ μιλάη γιὰ τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἔχουν τὰ πνεύματα τῶν πεθαμένων στοὺς ζωντανούς, ὁ Ζοὲ τὸν διέκοψε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώση τὴν ἄδεια νὰ πῆ κι' αὐτὸς τὴν γνώμη του ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Ὁ Ντορὲ τοῦ τὸ ἐπέτρεψε πρόθυμα κι' ὅλοι οἱ ἀκροαταὶ περίμεναν νὰ τὸν ἀκούσουν νὰ μιλάη περὶ πνευματισμοῦ. Ὦ ! δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ φρικτὰ λόγια ποὺ εἶπε τότε ὁ Ζοέ !...

Ἄρχισε νὰ μιλάη χωρὶς νὰ μὲ κυττάζη, μὰ ἔννοιωσα ὅτι ὅσα ἔλεγε, τὰ ἔλεγε γιὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῆ !... Τὶ τρομερὴ ἐκδίκησι, Θεὲ μου !...

— Ἔχω τὴ γνώμη, κύριοι καὶ κυρίες—ἄρχισε νὰ λέη—ὅτι οἱ νεκροὶ ζοῦν ἀνάμεσά μας μετὰ τὸ θάνατό τους καὶ ὅτι συμπληρώνουν τὰ ἔργα ποὺ δὲν προφτάσανε νὰ τελειώσουν στὴ ζωή τους—ἔργα ἐλεημοσύνης, ἔργα δικαιοσύνης, ἔργα ἐκδικήσεως !

Στὰ λόγια αὐτὰ οἱ ἀκροαταὶ ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν διάφορες ἀντιλογίες, μὰ ἐκεῖνος ἐσυνέχισε ἀδιάφορα :

— Οἱ νεκροὶ εἶνε οἱ πιὸ μεγάλοι δικασταί. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό. Ἔχουν τὴ δύναμι μετὰ τὸ θάνατό τους νὰ πληρώνουν τὰ καλὰ στοὺς καλοὺς καὶ τὰ κακουργήματα στοὺς κακούργους !... Νὰ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος νομίζω ὅτι ἅμα πεθάνω θὰ μπορέσω ν' ἀνταποδώσω τὰ καλὰ σ' ἐκείνους ποὺ μοῦ τὰ ἐπρόσφεραν στὴ ζωὴ καὶ τὰ μαρτύρια σ' ἐκείνους ποὺ μ' ἔκαναν νὰ μαρτυρήσω...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ φωνή του ἔγινε ὑπόκωφη καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν τόσο παράδοξα, ποὺ μιὰ ζωηρὴ ἀνατριχίλα ἄρχισε νὰ συγκλονίζη τὸ κορμί του... Κ' ἐνῶ ὅλοι τὸν κύτταζαν ἔκπληκτοι, ἐκεῖνος ἐξακολούθησε μὲ τραχύτητα :

— Ὑπάρχει μιὰ ὡραία γυναῖκα, ποὺ τὴν ἀγάπησα περισσότερο ἀπὸ κάθε τί στὴ ζωή μου. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀφοῦ ἐγλέντησε ὅσο τῆς ἄρεσε μαζύ μου, ἐποδοπάτησε μιὰ μέρα τὴν ἀγάπη μου καὶ μοῦ εἶπε : — «Σὲ βαρέθηκα !... Φύγε !...» Ξέρετε, κύριοι καὶ κυρίες, τὶ τρομερὴ σημασία ἔχουν αὐτὲς ἡ δυὸ λέξεις γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς ἀγάπης ; Δὲν ξέρετε ;... Λοιπόν, θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ : οἱ δύο αὐτὲς λέξεις θὰ ποῦν : — «Πέθανε !» Καὶ ξέρετε τώρα τὶ θὰ κάνω ἐγὼ ἅμα πεθάνω ; Δὲν τὸ ξέρετε οὔτε αὐτό ;... Μάθετὲ το λοιπόν : Θὰ ἐκδικηθῶ !... Κι' ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πειὰ γιὰ σᾶς παρὰ ἕνα πτῶμα ποὺ τὸ τρῶνε τὰ σκουλήκια στὴν ὑγρὴ γῆ, θὰ σηκώνουμαι ἀπὸ τὸν τάφο μου καὶ θὰ πηγαίνω ὅλες τὶς νύχτες νὰ βρίσκω Ἐκείνη, τὴν ὡραία γυναίκα ποὺ μὲ σκότωσε καὶ θὰ τὶς δείχνω τὸ κούφιο μου κρανίο, λέγοντάς της : — «Κύτταξε, κακοῦργα, πῶς ἐκατήντησες τὸν ἄνθρωπο ποὺ σ' ἀγάπησε !...» Κ' ἐκείνη θὰ μουγκρίζη τότε ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο...

Στὰ ἀπαίσια αὐτὰ λόγια του, κάποιος ἀπ' τοὺς προσκεκλημένους τοῦ φώναξε :

— Τὶ μακάβρια φαντασία ποὺ ἔχετε ἀπόψε, Φερνόλ !

Κ' ἐκεῖνος μ' ἕνα πικρὸ μειδίαμα ἀποκρίθηκε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογηθῆ :

— Ἦταν μιὰ ἀστειότης !

Μὰ τὸ τρομερὸ βλέμμα ποὺ μοῦ ἔρριξε τὴ στιγμὴ οὐτή, φανέρωνε τὸ ἀντίθετο...

...Τὴν ἄλλη μέρα αὐτοκτόνησε ! Πρὶν σκοτωθῆ ἔρριξε στὸ ταχυδρομεῖο ἕνα σημειωμά του γιὰ μένα, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραφε αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ τὰ θυμᾶμαι ἀπ' ἔξω :

«Εἶμαι ἐγὼ ποὺ σκοτώνομαι, μὰ εἶσ' ἐσὺ ποὺ ἔβαλες τὸ περίστροφο στὸ χέρι μου. Δὲν σὲ ἀποχαιρετῶ. Θὰ μὲ ξαναϊδῆς !»

Κι' ἀλλοίμονο, καλὲ μου Λανσελό, αὐτὸ τό : *«Θὰ μὲ ξαναϊδῆς !»* βγῆκε ἀληθινό. Θεὲ μου, τὶ ἀγωνία, τὶ φρίκη !... Ἀπὸ τότε ποὺ σκοτώθηκε, κάθε νύχτα, ὅπως τὸ προεῖπε, τὸν ξαναβλέπω στὸν ὕπνο μου, ἀπαίσιο σκελετό, μὲ κούφιο κρανίο !... Μοῦ φαίνετσι πὼς ἀκούω τὴν ὀργίλη φωνὴ του νὰ μοῦ λέη ὑπόκωφα :

— Νὰ κακοῦργα πῶς μὲ κατήντησες !...

...Κάθε νύχτα !... Καταλαβαίνετε, γιατρὲ μου ; Κάθε νύχτα μὲ τυραννεῖ μὲ τὸν ἴδιο φρικτὸ τρόπο... Κάθε νύχτα ἡ ἴδια μακάβρια ὀπτασία παρουσιάζεται μπροστά μου καὶ τὰ ἴδια φοβερὰ λόγια ἀντηχοῦν ἀπαίσια στ' αὐτιά μου... Καταλαβαίνετε τώρα, νομίζω, γιατὶ ἔπεσα ἀναίσθητη ἀπόψε ὅταν ὁ πλοίαρχος Ἀλὲν μὲ ρώτησε ἂν φοβᾶμαι τὰ φαντάσματα...

. . . . . .

Ὅταν τελείωσε τὴν ὀδυνηρὴ ἐξομολόγησί της ἡ κόμησσα Λάουρα ντὲ Ρομπερτέ, ἔκλεισε ἐξαντλημένη τὰ μάτια της, ἀφήνοντας ἕνα στεναγμὸ θανάσιμου πόνου. Ὁ δόκτωρ Λανσελὸ ποὺ τὴν ἄκουσε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μὲ βαθειὰ συγκίνησι, τὴν κύτταξε μὲ οἶκτο καὶ συμπάθεια. Κι' ἀφοῦ τὴν ἄφησε ν' ἀναπαυθῆ λίγο, ἔσκυψε ὕστερα στὸ φλογισμένο πρόσωπὸ της καὶ χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα :

— Ἔχετε ἄδικο, κόμησσα, νὰ νομίζετε πὼς ὁ ἀγαπημένος μας νεκρὸς σᾶς ἐκδικῆται. Εἶσθε περισσότερο θῦμα τῆς ἀσθενοῦς σας φαντασίας, παρὰ τοῦ φοβεροῦ φαντάσματος, ποὺ νομίζετε πὼς βλέπετε κάθε νύχτα. Μπορῶ νὰ σᾶς ὁρκιστῶ πὼς ὁ δυστυχισμένος ὁ Ζοὲ δὲν σᾶς ἐκαταράστηκε πεθαίνοντας... Ἔτρεξα κοντὰ του πρὶν ξεψυχήση καὶ μιὰ νοσοκόμος μοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες του παραγγελίες, τὶς τελευταῖες του λέξεις σ' ἕνα σημείωμα μ' αὐτὰ τὰ λόγια : — *«Λανσελό, καλὲ μου φίλε, πρόσεχὲ μου τὴ Λάουρα... Ἂν λυπηθῆ καὶ ὑποφέρη γιὰ τὸ θάνατό μου, φρόντισε νὰ τὴν παρηγορήσης καὶ νὰ τῆς πῆς ὅτι ὅσα εἶπα στὴν ἑσπερίδα τῶν Ὄτζ δὲν τὰ εἶπα μὲ τὴν καρδιά μου... Ἂν σ' ἐρωτήση γιατὶ θέλησα ν' αὐτοκτονήσω πὲς της ὅτι ἦταν μιὰ βλακεία μου καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν φταίει καθόλου... Πὲς της ἀκόμη πὼς πεθαίνοντας πρόφερα τὸ ὄνομά της καὶ πὼς θὰ τὴν ἀγαπάω τὸ ἴδιο καὶ μέσα στὸν τάφο μου !».*

— Σᾶς τἄγραψε αὐτὰ γιατρὲ ; ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα, κυττάζοντας τὸν Λανσελὸ προσεκτικὰ καὶ προσμένοντας μ' ἀγωνία τὴν ἀπάντησί του.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ ὁ γιατρὸς καὶ τὴν ἐχάϊδεψε στὸ μέτωπο.

Ἀπερίγραπτη γαλήνη ἁπλώθηκε τότε στὸ πρόσωπο τῆς κομήσσης Λάουρας. Ἐσταύρωσε τὰ χέρια της καὶ ψιθύρισε σιωπηλὰ κάποια προσευχή, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔκλειναν

Μιὰ νοσοκόμος μοῦδωσε τὶς τελευταῖες του παραγγελίες.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Ὁ πλέον ἰδιόρρυθμος τύπος ὡμορφιᾶς, καὶ μιᾶς γοητείας ποὺ αἰχμαλωτίζει τὸ ἐνδιαφέρον, μάτια σκιασμένα θὰ ἔλεγε κανεὶς ἀτὸ μελαγχολία, ἂν ξαφνικὰ δὲν ἐλαμπύριζαν ἀπὸ μιὰ ἀπόλυτη πεποίθησιν κυριαρχίας διὰ τὴν ἀσυναγώνιστον σαγηνευτικὴν δύναμίν της. Ἡ φυσιογνωμία της εὐκίνητη καὶ ἐκφραστικὴ, ἐντονος, συναρπαστική, ἀπεικονίζει πιστὰ τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς τοῦ κεφιοῦ της καὶ τῶν γούστων της ἀκόμη. Κορμοστασιὰ θαῦμα ἰδέσθαι, ἀγαλματώδους ἁρμονίας. Αἱ ἐμφανίσεις της μᾶλλον σπάνιαι σὲ ἐκλεκτὲς καὶ ἐπίσημες δεξιώσεις, ἀποδεικνύουν ὅτι : «τὰ ὡραῖα κόποις κτῶνται !» Διότι πράγματι θάρίση ἐποχὴν ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀνωτέρω ἐκλεκτῆς κυρίας σὲ μία τῶν τελευταίων ἐσπεριδων μὲ θαυμασίαν τουαλέττα ἀπὸ κρέπ-σατὲν ἰβουὰρ, ἐναρμονισμένη—παρ' ὅλην τὴν ἀντίθεσιν—μὲ τὴν ἔντονη μελαχροινάδα της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Προχθὲς χορευτικὴ δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Μπραλλιόν.
— Αἴθουσαι συγκρατητικαί. Οἰκοδεσπόται λίαν φιλόφρονες.
— Ἡ Δις Μπραλλιὸν πολὺ χαριτωμένη.
— Παρευρέθησαν : Ἡ κ. Μπάρρη κόκκινα, ἡ κ. Μπρὸν μὲ ρόζ, ἡ κ. Σεβαστοπούλου μαῦρα.
— Καὶ οἱ κ. κ. Σαλταφέρας, Γ. Φραντζῆς, Τσάλης, Ἀλεξανδρόπουλος, Κ. Βουρλούμης, Μπενάκης, Δεληβάνης, Κεμάλ, Κ. Μαρῆς, Σκρεβίνσκυ, Μπελναρίνι, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
— Ἡ Γαλλικὴ ἀποστολὴ ἐν ἀπαρτίᾳ.
— Δύο μικροσκοπικοὶ σερβιτόροι τριγύριζαν μέσ' στὰ σαλόνια μὲ θαύματα μεζέδων.
— Στὸ βάθος ἕνα σαλονάκι μὲ θαμάσιες γωνιὲς καὶ τὸ ἡμίφως ἐνθουσιάζει ὅσους προτιμοῦν τὴν ἡσυχη κουβέντα.
— Ἡ ὡραία αὐτὴ δεξίωσις ἔληξε κατὰ τὶς 11.
— Εἰς τὸ χορευτικὸν τεραὶν διεκρίναμε τὰς Δίδας Χ. Καραπάνου μὲ δερίζ, Δώρα Βουρλούμη μὲ μπλέ, Ἀγλαΐα Μαρῆ μὲ κόκκινη ζωρζὲτ, Μ. Ἀργυροπούλου μὲ μώβ, Χρηστομάνου μὲ μαῦρα, Φραντζῆ, Ἀξελοῦ μὲ μπέζ, Ι. Μακκᾶ νόστιμη μὲ κόκκινα, Λ. Μακκᾶ μὲ μπέζ, Ι. Βεζανῆ μὲ ρόζ, Λ. Βεζανῆ μὲ κόκκινα, Ρικάκη μὲ μπλέ, Φράγκου μὲ θαλασσιά, Ἀρλόττα μὲ μαῦρα.
Δεξίωσις προχθὲς παρὰ τῷ Στρατηγῷ καὶ τῇ κ. Ἰωκώβου Νεγρεπόντη : Διεκρίθησαν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας καὶ κ. Κλεμὰν Σιμόν, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικῆς καὶ κ. Σκίννερ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Βουλγαρίας καὶ κ. Ντάντσεφ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σίμπσον, ὁ Στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Ἀλ. Μαζαράκη, ὁ κ καὶ ἡ Δὶς Καρατζᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φωτηροπούλου, ἡ Δὶς Φωστηροπούλου, ἡ κ. Παπαρρηγοπούλου, ἡ κ. Ν. Ἀθανασιάδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Καλουτᾶ, ὁ κ. Ἀγγελος Μεταξᾶς, ἡ κ. Βλ. Μπένση, ἡ κ. Βερενίκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γρηγοριάδου, ὁ κ. Γ. Μακκᾶς, ὁ Στρατηγὸς κ. Κ. Μαζαράκης, ὁ κ. Δ. Καλβοκορέσης κ. λ. π.
Δεξίωσις τὴν προσεχῆ Τρίτην παρὰ τῷ πρεσβευτῇ τῆς Γαλλίας καὶ τῇ κ. Κλεμὰν Σιμόν, πρὸς τιμὴν τῆς κυρίας Πιερρᾶ.
Μαστίχα προχθὲς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Ἀφεντούλη.
Εἰς τὸ θαυμάσιον χῶλλ τοῦ σπιτιοῦ ἐδέχετο ἡ οἰκοδέσποινα φέρουσα μαύρην τουαλέττα, βοηθουμένη παρὰ τοῦ κ. Ἀφεντούλη.
Διεκρίναμεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μάρμορα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Νικολαΐδην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Μακκᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πάντου, τὴν κ. Σακορράφου,τὴν κ. Ἡλ. Ἡλιάσκου, τὴν κ. Φραντζῆ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀντωνακάκου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μιχ. Γεωργαντᾶ, τὴν Δίδα Ἑλένην Γεωργαντᾶ, τὴν Δίδα Πετροκοκκίνου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δ. Ναοῦμ, τὸν κ. Πάλλην, τὸν κ. Γ. Μακκᾶν, τὸν κ. Δ. Καλβοκορέσην, τὴν κ. Οἰκονομοπούλου, τὸν κ. Κουκλέλην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τσαρλαμπᾶ καὶ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χέλμη.
— Ἡ κατά Κυριακὴν χορευτικὴ συνάθροισις τοῦ τέννις.
— Μέσα εἰς τὸ περίπτερον πέρνουν τσάϊ πολλὲς χαριτωμένες τεννύστριες μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ. κ. Μαλαμίδη, Κομπάνη, Ι. Κυριακοῦ, Λελούδα, Ἀφεντούλη.
— Ζωηρὸς χορός, πολλὲς κομψὲς ἐμφανίσεις, Δις Χατζηαργύρη μὲ κόκκινα, Σπ. Λοβέρδου μὲ μπίζ, Δις Ἀβέραφ μὲ μπλέ. Δις Κάπαρη—ἀπάνθισμα χορευτὸς—μὲ μπλὲ τεισλέττα, Δις Μαλαμίδη μὲ μαῦρα, Δις Λυκουρίζου, Δις Λιάμπεη, Δις Σακελλαρίδη.
— Καὶ οἱ κ. κ. Μαλαμίδης, Μελᾶς, Κοσμετᾶτος, Ἀβέρωφ, Λάππας, Σαπουντζῆς, Μάτσας, Μπενάκης κ. ἄ.
— Χορευτικὴ μαστίχα τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν σὲ μικρὸν φιλικὸν κύκλον παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Ζαφειροπούλου.
— Παριζιάνικη ἐμφάνισις τῆς Δος Μικέιτ Ζαφειροπούλου μὲ ταφτᾶ μαῦρο, σὲ καλλιτεχνικὴ γραμμή.
— Παρευρέθησαν αἱ Δεσποινίδες Λούου Ντερμπλαΐ— ὡραιότατα —μὲ μπλὲ-βέρ, Καίτη Β. Ταμπακοπούλου μὲ κόκκινο κρὲπ σατέν, Βέρα Δ. Μεσσηνέζη χαριτωμένη τουαλέττα ἀπὸ βελοῦδο ἐμπριμὲ μπὲζ μὲ πράσινα λουλούδια, Ντέπη Ἀλ. Δημητριάδη ἕνα θαυμάσιο φόρεμα μπλὲ-λαβάντ ἔντονον μοντέλλο Λελόνγκ, Λιλὴ Γ. Ρωσσέτη μὲ μπλὲ μαρὶν ζωρζὲτ καὶ τὸκ ἀπὸ καστόρι μπλὲ μαρὶν, ἀποτελοῦσεν ὡραῖον σύνολον.
— Θαῦμα ξανθῆς ὡραιότητος ἡ Δις Ἑλένη Δ. Τσακασιάνου ἐκ Ρουμανίας μὲ ἰδιότυπον τουαλέττα ἀπὸ μπὲζ μπροσσὲ μὲ πουὰ βελουδένια.
— Μεταξὺ τῶν κυρίων οἱ κ. κ. Μπενάκης, Στ. Δημητριάδης, Ἀλ. Φορέστης, Δ. Ρωσσέτης, Γ. Τσακασιάνος, Ταμπακόπουλος.
— Πλήρης ἐπιτυχία ἔστεψεν τὸν Μακεδονικὸν χορόν.
— Συναγωνισμὸς κομψότητος στὴν ὁμάδα τῶν Δεσποινίδων ποὺ ἐχόρευσαν τοὺς μακεδονικοὺς χοροὺς, φέρουσαι γραφικὰ κοστούμια, ἦσαν αἱ Δίδες Ἀλίκη Λιπλαράκου,Ξανθάκη,Καρατζᾶ,Μπέμπη,Στεφάνου, Ἀργυροπούλου, Λιλὴ Χρηστομάνου, Χατζηαργύρη, Καρακάλου.
— Ἡ ὡραία τῆς βραδυᾶς ἦτο ἡ Δὶς Λίζα Καλλέργη φεγγοβόλος φυσιογνωμία ποὺ τὴν διακρίνει γοητευτικὴ χάρις, πλασισωμένη ἀπὸ τὴν πλέον πολύτιμον ξανθὴν κόμην τόσο καλλιτεχνικὰ διευθετημένην.
— Μία ἀσυνείθιστη ὅσο καὶ ὡραία ἐμφάνισις μὲ φυσιογνωμίαν ἀγαλματώδη ἦτο γνωστὴ κυρία παρεπιδημοῦσα εἰς Παρισίους ἡ κ. Α. Λ. μὲ τουαλέττα σεὺλ πολὺ ὥμορφη ἀπὸ μουσσελίνα ἄσπρη μπροσσὲ μὲ χρυσᾶ λεπτὰ λουλούδια, ἡ κόμμωσή της ἐντελῶς ἑλληνικὴ ποὺ ἐσυντονίζετο μὲ τὴν ἑλληνικὴ κατατομήν της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν ποὺ στολίζει τὸ σημερινὸ ἐξώφυλλο τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε ἔργον τοῦ μεγάλου Φλαμανδοῦ ζωγράφου Ροῦμπενς, γνωστὸ μὲ τὸν τίτλο «Οἱ Σάτυροι».

"ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ,,

Ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Βασ. Ρώτας ἐξέδωσε πρὸ ἡμερῶν σὲ κομψὸ τόμο μιὰ ἀριστουργηματικὴ πράγματι μετάφρασί του τοῦ θαυμασίου ἔργου τοῦ Σαίξσπηρ «Ὄνειρο Καλοκαιριάτικης Νύχτας» Ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Ρώτα δὲν εἶνε ἁπλῶς μετάφρασις εὐσυνείδητος καὶ ἐπιτυχής. Εἶνε μιὰ δημιουργικὴ ἐργασία, χάρις στὴν ὁποία ἀπεδόθη πλήρως τὸ σαιξσπηρικὸ αὐτὸ ὀνειρόδραμα στὴ γλῶσσα μας, χωρὶς νὰ χάση οὔτε τὴν δροσιά του, οὔτε τὴ λεπτότητά του, οὔτε καὶ τὰ θαυμάσια στιχουργικά του παιχνίδια.Μπορεῖ κανεὶς ἐξαίρετα νὰ χαρακτηρίση τὴ μετάφρασι τοῦ κ.Ρώτα ὡς μία ἀπὸ τὶς καλύτερεςμεταφράσεις ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴν τελευταία εἰκοσαετία καὶ νὰ τὴ τοποθετήση δίπλα στὴ μετάφρασι τοῦ «Φάουστ» τοῦ μακαρίτου Χατζοπούλου.

ἀπαλά. Καὶ ἦταν ἡ πρώτη νύχτα αὐτή, ποὺ ὕστερα ἀπὸ δύο μηνῶν ἀγωνία καὶ φρίκη. κοιμήθηκε ἥρεμα, χωρὶς ὁ ὕπνος της νὰ ταραχθῆ ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον ἐφιάλτην της...

ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος... Δρχ. 180 || Ἐξωτερικοῦ Λίρ. Ἀγγλίας Μία καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν ἐτησία συνδρομὴ Σελίνια 24.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχ. 8.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, : Ἐν Ἀμερικῇ Μr D. STROYMBOS 261 w. 85th Str New-York U S.A. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Τὸ φύλλο τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ποὺ κυκλοφορεῖ αὔριο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ, μὲ 36 σελίδας, Ἀποκρηάτικο πολύχρωμο ξώφυλλο, ἐσωτερικὲς χρωματιστὲς εἰκόνες τύπων τῆς παλιᾶς Ἀθήνας, ἀνέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν τύπων αὐτῶν (Γουβέλη-Μιστριώτη), μιὰ σελίδα γιὰ τὰ περίεργα ἤθη τῶν ληστῶν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Φαλτάϊτς, μιὰ ξεκαρδιστικὴ ἀποκρηάτικη ἱστορία τοῦ κ. Σταμ. Σταμ., ἕνα περιπετειῶδες ἀστυνομικὸ διήγημα τοῦ Κόναν Ντόϋλ «Ἡ ἀνάστασις τοῦ Σέρλοκ Χόλμς», ἡ δραματικὴ ζωὴ καὶ οἱ ἔρωτες τῆς Μαρίας Στοῦαρτ, ἀποκρηάτικα ἔθιμα Μακεδονίας, διηγήματα τοῦ Τσέχωφ, τοῦ Ἀνδρέγιεφ κ.λ.π., ἀνέκδοτα τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Βολταίρου, περίεργες λεπτομέρειες γιὰ τοὺς βρυκόλακας, γραμμένες ἀπὸ τὸν Τουρνιφέρ, εὔθυμες ἱστορίες, ἀστεῖα, ἀνέκδοτα, ἱστορικὲς σελίδες, παραμύθια, παραδόσεις κ.τ.λ. κ.τ.λ.